

Серпневі строфи

Євген Маланюк

Літо тоне, як віск. Догоряє підскарбій-серпень.
Смертна постеля його — золото пізніх плодів.
Не поспіває строфа вслід легкостопій Евтерпі —
В вірші блаженно-важкім никне далекий спів.

Літо гусне, як мед. Бджоли в солодкій утомі
Нижче і нижче гудуть. Струни снуються в стернях.
...Усміх майбутньої матері в зорі твоїм, а не племін.
І багряніє поволі захід короткого дня.